

Sobre Calidoscòpic

Tot un món a través d'un calidoscòpic...

“M’agrada observar el món que m’envolta, el veig vestint-se d’una multitud de realitats que se sobreposen l’una al d’amunt de l’altra, com capes, vidres i miralls que reflecteixen la nostra existència i en els quals interpretem com som o com voldríem ser... I si canviéssim l’angle des d’on ens estem observant? Cal coratge per fer-ho... Res és estàtic, res no és el mateix que era abans i no serà el mateix d’aquí a uns instants. La llum que ens envolta es transforma, les nostres realitats canvien i ens donen com a resultat una amalgama de possibilitats, un continu d’alternatives en moviment. Cal atrapar-les! La nostra existència fluctua segons com ens incideixi la llum, segons l’angle amb el qual estiguem observant, i, no cal dir, des del qual ens estiguin mirant...”, explica Anthus.

I així també és “Calidoscòpic”, el nou tercer treball d’Anthus. Un disc eclèctic, polièdric, amb molts significats i moltes influències, des del jazz més clàssic al contemporani, passant pels sons més variats, des de la Mediterrània al rap. Com sona tot això? Què tenen en comú? Un amor immens per la música i per les ganes de fer música.

“Calidoscòpic” és, en definitiva, una celebració de la diversitat, del canvi i de l’evolució.

Amb aquest nou treball, Anthus porta el seu estimat jazz als límits per explorar nous terrenys. La seva veu no serveix només per a cantar, sinó que esdevé un instrument més, com ara la bateria, el piano, el contrabaix o la trompeta. I és que **amb “Calidoscòpic” estem davant d’un veritable i honest jazz d’autor**, amb una clara vocació innovadora i una forta voluntat de sorprendre i d’agradar a tot aquell que escolti els 10 temes que componen el disc. Quatre són instrumentals, quatre estan cantats en català, un en anglès i un altre en una llengua inventada, fruit de la fusió entre català, sicilià, francès i napolità.

Benvinguts al món calidoscòpic d’Anthus. Gaudiu del viatge!

Les deu peces que componen el disc:

Cubs, esferes i cilindres (instrumental)

Jazz contemporani en estat pur. La geometria i la música, fusionats en un tema amb influències pictòriques del cubisme.

Anthus, seduït per la pintura del moviment cubista, ret homenatge a la idea d’un gran pintor francès, pare d’aquest moviment pictòric: Paul Cézanne, que veia la vida i tot objecte que la compon en tres formes bàsiques: els cubs, les esferes i els cilindres, elements que el pintor va considerar essencials per a recrear, a través de la pintura, l’univers que l’envoltava. Va iniciar així el moviment cubista.

També Anthus es veu envoltat d’un món on els elements tenen formes diverses i es poden mirar des d’angles i llums diferents que se sobreposen l’un al damunt de l’altre, i totes aquestes formes i llums viuen en un sol “jo” contraposant-se. Som un, però potencialment infinits.

Els cubs, les esferes i els cilindres, són formes reproduïdes també per un calidoscopi. Aquesta cançó ens revela una bella i harmònica combinació de formes geomètriques, que posen imatge a una seductora música que ens atrau i ens arrossega del principi a la fi. La nostra existència, traduïda en formes geomètriques canviant, posa de manifest la nostra multiplicitat i diversitat personal.

Elisa (en anglès):

Jazz clàssic en estat pur. Un tema dedicat a totes les mares que donen en adopció un fill i a tots els fills que cerquen una mare.

És un vals amb regust dels grans clàssics, impregnat d'una lletra emotiva i amb una temàtica poc usual. La peça vol ser una cançó de bressol que Anthus va compondre durant l'estada com a voluntari en un centre per a noies embarassades sense recursos econòmics ni ajut familiar. La cançó ens parla d'una noia que acaba de parir una nena: Elisa. La problemàtica social, econòmica i cultural forcen la jove a cedir aquesta filla en adopció. El seu **primer i últim** gest d'amor és acomiadar-se'n sabent però que una nova família podrà donar-li un futur millor... I aquí la veiem mentre la té al braçat per últim cop... "Somia, somia, Elisa, només tanca els ulls, en els braços de la teva nova mare dormiràs plàcidament... No ploris, no ploris, Elisa, i que tots els teus somnis es facin realitat."

Mediterranium (llengua inventada, mescla de català, sicilià, francès i napolità):

Aquest tema ens transporta a les antigues tribus que van poblar les terres banyades per aquesta mar: *el Mediterraneum*.

La peça és una suite dividida en quatre parts en què compassos binaris i tonalitats diferents s'alternen per donar vida a una amalgama de sons mediterranis que el compositor ha sabut fusionar elegantment amb el jazz. En aquest tema Anthus vol representar el que és per ell aquest mar que sent seu, el sentiment que té per la mar que ha estat el seu bressol, que l'ha vist créixer i que quan se n'ha allunyat, la mar l'ha tornat a cridar perquè visqui sempre al seu costat.

Introducció: des del cim d'una muntanya, obrim els ulls i sota la nostra mirada, una mar blava dóna la benvinguda a una tribu que li ret homenatge amb un mantra tribal: som en *el Mediterraneum*.

Melodia: una llengua exòtica, fruit de les parles que el compositor ha escoltat en els seus viatges per les illes i les terres envoltades per la Mediterrània. Totes impregnen la lletra de la cançó: una barreja de sicilià, napolità, català i un tastet de francès... La melodia ens transporta des del mantra de la introducció a una festa folklòrica davant les aigües de la mar.

Improvisació al piano: el moment àlgid de fusió entre sons mediterranis i jazz. Inconfusible el toc que el pianista Max Villavecchia dóna a aquest tema.

Interludi: sons tribals que s'alternen en compassos diferents, l'un al damunt de l'altre, creant polirítmies. El cant dels pobles mediterranis incita la mar a donar-los aliments, pau i protecció, com en una pregària, un ritual d'antigues tribus davant la força de la natura.

Melodia final: una nova lletra inicia aquesta part, fruit de la mescla de sicilià, napolità i català, amb què les celebracions populars de les tribus agraeixen al *Mediterraneum* la vida que els ha donat.

Hipnosi il·lustrada (instrumental):

El *tempo rubato* impregna aquest tema. La melodia hi sura sense tenir estructures. Tots els elements són variants i les notes et transporten per l'espai, levitant.

Un viatge per les àrees més remotes del nostre subconscient, en què figures abstractes de fum i vapor t'allunyen lentament de la realitat i et fan caure dins d'un son profund, on l'ésser humà no té fugida i perd els propis sentits per endinsar-se inevitablement en una hipnosi profunda, mentre els seus il·lustradors, amb veu, trompeta, piano, contrabaix i bateria t'ensenyaran el camí cap a un món secret i seductor.

Metròpolis (instrumental):

Un quadre futurista revela entre pintura i *collage* cotxes, motos, aeroplans, i l'home que desafia a si mateix i a la velocitat. Un quadre que representa el desig profund de l'ésser humà de fugir de la realitat...

Metròpolis és la vida frenètica de les grans urbs, plasmada en so. Botzines, cotxes a punt de xocar, la pressa dels conductors i els vianants per anar a la feina, a casa, a comprar... Per anar realment a on? Alienats, aïllats pels monstres de ciment, formigó i ferro, pels senyals i llums artificials de la publicitat omnipresent, dels budells de les fàbriques que s'endinsen a la terra, pel foc i fum que surten de les xemeneies, pels semàfors vermells, grocs i verds que ens aturen i ens estimulen a arrancar, per una metròpolis feta de senyals lluminosos que només ens distreuen dels veritables senyals naturals de la vida i del seu llenguatge més intrínsec.

Miratge (instrumental):

Escoltar aquest tema és fer una travessa pel desert. Sentir la força del sol en tots els plecs del cos, trepitjar la sorra ardent amb els peus nus, respirar l'aire que et crema els pulmons... I veure de sobte, a la llunyania, un oasi. Apartar la idea del teu cap, que serà un miratge perquè des que vas iniciar aquest viatge no has perdut mai l'esperança de trobar la teva terra promesa.

Una suite dividida en quatre parts:

Introducció i melodia (veu i trompeta):

Pel desert, veus des de la llunyania, un poble que s'apropa com més va a la teva mirada. S'enfronten a una llarga travessa per arribar a una terra promesa. Veuen aquesta terra? O és tan sols un miratge? El vapor que surt des de la sorra ardent els confon, però amb pas ferm i pausat tiren cap a l'oasi que els atrau.

Improvisacions de veu i trompeta:

De sobte arriba la tempesta, un vent d'arena els envolta, els cansa i desapareixen entre les dunes flotants del desert.

Interludi de contrabaix i piano:

Després de sobreviure a la tempesta es despullen de la sorra que els va cobrir. Un tímid raig de sol il·lumina el camí que han de seguir. L'esperança no ha mort, cal aixecar-se i avançar.

Melodia final:

Pel desert, veus des de prop un poble que se t'allunya per sempre més de la mirada. S'enfronten a una llarga travessa per arribar a la terra promesa. La veuen, ho és? O és només un miratge?

Música ets tu:

Les cordes que reproduïxen la nostra veu, les cordes del piano, del contrabaix, dels violins vibren al passar del vent provocant una melodia, una simfonia composta i dedicada a qui s'estima i per això la música ets tu...

El vent bufa amb el seu alè i arrossega amb ell històries que no tenen temps. Les bufa sobre cordes que frisen per vibrar, per escoltar noves històries i donar vida a una simfonia que porta el teu nom... Per això música ets tu.

Un tema dedicat a l'amor, on la música fa de metàfora i línia conductora. On les cordes no vibren sense aire, i l'aire no és música si no vibra amb les cordes...

Adéu-siau pare:

Un sentit comiat al pare de l'autor, amb el qual no sempre va tenir una relació com ell hauria desitjat. El compositor li canta aquesta cançó recordant el dia de la seva mort. Ara, potser des de la distància, podrà parlar amb ell d'aquell somni que mai no va voler escoltar, d'aquell desig de fer música i que el pare li va intentar arrancar. "Sóc el noi que cantava d'amagat, he pres el vol per camins mai imaginats, sento el vent a les ales que he desplegat i no em fa por enfrontar-me a aquell desastre que m'has venut durant molts anys". Una història comuna que Anthus reveu en molts de nosaltres, de fills que no poden ser el que desitgen ser i de pares atrapats en la por d'un futur incert per a l'ésser que més estimen, un fill... La peça vol ser un punt de trobada per a tots aquells fills que volen realitzar el propi somni i el desig que els pares entenguin les ambicions dels propis fills i els acompanyin per aquest camí.

800 km:

Un himne que ens fa veure que les distàncies no poden aturar allò que sentim dins nostre, i que com diu l'autor, "no hi ha geografia per a qui es vol estimar". Una cançó que enllaça persones llunyanes que reviu en els petits objectes i racons de la pròpia ciutat els moments viscuts junts. Records que ens porten a superar-nos i a creure que "l'amor és energia universal, un desig poderós sense límits ni un final, una doctrina, una inqüestionable veritat" de l'autor que el porta a pensar que s'ha de lluitar per a qui s'estima! Aquest tema vital i optimista ens recorda una de les veritats fonamentals: la distància, de vegades, només és un estat mental.

Homocromia:

Mirant-nos al mirall, intentant treure'ns les capes que cobreixen les nostres cares, les màscares que amaguen el nostre veritable "jo", per protegir-nos, sent però qui no som. Només el nostre veritable "jo" pot fer-nos feliços i completar-nos com a éssers humans amb capacitat d'estimar i de ser estimats.

L'únic tema en "*Calidoscòpic*" en format trio, creat pel compositor català Marcos Bosch, és una oda a deixar de banda les màscares i viure la vida que mereixem. I és que, en darrera instància, a l'actualitat, l'autenticitat és un atribut tan escàs com valuós.

Anthus: veu, composicions, arranjaments i lletra

Pol Padrós: trompeta, flugelhorn i closques de mar

Max Villavecchia: piano

Manel Fortià: contrabaix

Ramón Díaz: bateria i percussió